

ВЕЋУ ЗА ДРУШТВЕНО-ХУМАНИСТИЧКЕ НАУКЕ

**ПРЕДМЕТ: Одговор на Одговор Комисије на Приговор на Извештај по
конкурсу за избор наставника за ужу уставноправну научну област**

Иако је на основу чл. 20 ст. 5 Правилника о начину и поступку стицања звања и заснивања радног односа наставника Универзитета у Крагујевцу „Комисија дужна да се изјасни о свим наводима изнетим у Приговору на Извештај“, она то није учинила.

Примера ради, Комисија је прећутала тврђење из Приговора да је кандидаткиња у својој монографији *Медији и медијско право* објавила и коауторски чланак са мужем (П. Димитријевићем); објавила самостални чланак мужа П. Димитријевића; објавила коауторски чланак са колегиницом С. Лучић. Уопште, Комисија се није бавила кандидаткињим присвајањем мужевљевих текстова.

ПРВО, није тачно (као што стоји у Одговору) да је докторска дисертација Ј. Вучковић „уредно прошла проверу на плагијаризам“, и да је „резултат оригиналног научног рада“. Наиме, Ј. Вучковић је докторску дисертацију одбранила 2013, а хрватски национални репозиторијум дисертација и знанствених магистарских радова има дисертације тек од 2015, па никако није било могуће извршити проверу на плагијаризам, у односу на док. дисертацију А. Мусе. Плагирање док. дисертације А. Мусе од стране Ј. Вучковић могло се (и може се) установити само „пешачки“, упоредним читањем текстова.

ДРУГО, што се тиче коауторског прегледног рада „Институт интерпелације у парламентарном праву Француске, објављеног у *Страном правном животу*, бр.3/2022, само онај који не зна да чита српску ћирилицу и хрватску латиницу може да каже да није исто оно што је исто.

Примера ради, све (најпрецизније: без 2 целе и 2 пута по пола реченице) што је Стефан Душанић, студент основних студија ПФ у БГ, написао у свом чланку *Однос извршне и законодавне власти у Трећој француској републици* (Анали, 2013), а тиче се интерпелације, Ј. Вучковић је сору-paste преписала, укључујући и 5 фуснота.

То што кандидаткиња није пријавила свој рад, иако се ради о Часопису категорије М24, је више него јака индиција (у ствари доказ) да је и сама кандидаткиња свесна да је Часопису „увалила“ плагијат.

Уместо да моју пријаву овог плагијата узме у озбиљно разматрање, Комисија је у њој паранормално пронашла „тенденциозност, субјективизам и нетрпељивост“ према кандидаткињи. Ипак, што се нетрпељивости тиче, она код мене постоји и веома је опште природе. Ја сам као савесни грађанин Србије, који плаћа порезе из којих се финансирају и универзитетски наставници, врло нетрпељива према квази-професорима универзитета. А то што је за Комисију плагијат исправан основ избора у универзитетско звање, не говори о мени, него говори о Комисији, и о онима који су гласали и који ће гласати за противправно унапређење.

Што се тиче „сазнања Комисије“ да је уредништво Часописа СПЖ на својој седници од 24. јануара 2024. „записнички констатовало да нема плагијата у поменутом чланку“, на основу Захтева за приступ информацијама од јавног значаја, добила сам „белешку са састанка“, из које се види да уредништво Часописа, по мојој пријави, није ни сповело проверу, иако су обавезни према правилима за „разређење неетичких поступака“.

https://www.stranipravnizivot.rs/index.php/SPZ/publication_ethics

Уредништво је само констатовало да је чланак пре објављивања провераван на плагијаризам, да је тада пронађено само 8% подударности (!!!), да „компетентни рецензенти“ нису указали на плагијаризам. (у прилогу: белешка 1)

ТРЕЋЕ, У вези са тврђењем из Приговора, да су делови чланка кандидаткиње: Constitutional legal protection of ecological values in the Republic of Serbia, copy-paste преписани делови мастер рада „Уставна заштита права на здраву животну средину у РС“, Комисија наводи да се кандидаткиња у чланку бави „уставном заштитом еколошких вредности, а не правом на здраву животну средину“. Међутим, осим наслова и првог поднаслова, све остале поднасловe кандидаткиња је copy-paste преписала из мастер рада, а онда и текст уз скраћивање.

Комисија наводи да је „провера на плагијаризам у две верзије – енглеску и српску – показала сличност са спорним мастер радом само 2%.“ То је у домену научне фантастике, јер не постоји програм који проверава плагијаризам на два језика. Поврх свега, „сличност са спорним мастер радом“ коју признаје Комисија, обавезивала је

кандидаткињу да барем неколико пута цитира наведени мастер рад из кога је узела и само 2%. Међутим, кандидаткиња није уопште навела аутора кога је приписивала, као што то плагијатори иначе раде да би прикрили трагове.

ЧЕТВРТО: Потврда Матичног научног одбора да је зборник Института за упоредно право „Преиспитивање класичних уставноправних схватања у условима савремене државе и политике“, 2021, категоризован као М14, не значи да је чланак Ј. Вучковић (који нема потребних 16 страна и нема ниједан аутоцитат), исте категорије.

На основу Захтева за приступ информацијама од јавног значаја, од Министарства науке добила сам информацију да „рад Ј. Вучковић није посебно категоризован“, као и мишљење известиоца да се „радовима који не испуњавају услове у погледу броја аутоцитата /додели/ категорија М45“. Дакле, Ј. Вучковић је приликом пријаве на конкурс лажно навела да је њен чланак „Уставни легитимитет и рационалност уставних промена“, М14, знајући (преко мужа, који је члан Матичног одбора), да је њен рад, који није имао ниједан аутоцитат, у ствари само М45. (2 прилога: Одговор министарства; Извештај известиоца о категоризацији зборника и чланака)

ПЕТО: 4-коауторски чланак: Behavioral Approach to the COVID-19 Vaccination Policy: An Empirical Study in Serbia, објављен у *Sustainability*, 2022, vol. 14, за чије се објављивање (према подацима са сајта канадског часописа), **плаћа 2400 CHF** (јер је издвача швајцарски), није бодован са пуним бројем поена (према потврди Матичног одбора).

Комисија у Одговору каже да је коауторка Ј. Вучковић „дала свој допринос у делу правне анализе и заштите становништва (???) у контексту ефикасности политике вакцинације против вируса Covid-19 у РС“. Како стоји у уводу, чланак се не бави „правном анализом“, већ „у чланку су приказани резултати емпиријског истраживања о ставовима опште популације према политици вакцинације против Covid-19 у Републици Србији. Истраживање има за циљ да испита да ли су и у којој мери испитаници били вакцинисани против Covid-19, њихов став према политици вакцинације, а посебно зашто се нису вакцинисали или су оклевали.“

Комисија каже да је „коауторка радила на састављању, прикупљању и теоријској обради емпиријског материјала“. Када се у тексту чланка на линку <https://www.mdpi.com/2071-1050/14/17/10728> отвори <https://www.mdpi.com/article/10.3390/su141710728/21> појављују се на српском језику и

хрватској латиници питања, а у другом документу 15 табела-резултата на енглеском. На први поглед се види да је за састављање анкетних питања потребна посебна техника, која са уставним и медијским правом нема никакве везе.

Комисија каже да је рад „део уже научне области кандидата“ што је нетачно. Јер, чланак „Бихевиорални приступ политици вакцинације против Covid-19: емпиријска студија у Србији“, не спада у научну област јавног права - ужа уставноправна научна област (као што и канадски часопис не спада у област права), већ у ужу правно-економску научну област, односно предмет Економска анализа права (који постоји на ПФ у Бг и ПФ у Нишу, али не и на ПФ у Кг). Да чланак не спада у научну област јавног права потврђује и сама Комисија „напомињући“ да се ради о раду у коме је примењен „нови бихевиористички приступ“. Шта је бихевиоризам који тако згодно звучи за засењивање простоте? „Бихевиоралне науке су академске дисциплине које скупљају и евалуирају знање о људским и животињским понашањима, посебно кроз систематско експериментално истраживање, укључујући психологију, социологију, социјални рад и антропологију.“

Пасус којим Комисија завршава Одговор на мој Приговор је запањујући, поготово што потиче од „професора“ уставног права. Јер, они имају очигледну „тенденцију“ да из правног система ове земље избаце правна средства легитимне грађанске борбе за правну државу *in concreto*. Они као какве сокачаре уходе мене приговарача, настојећи да ме сатанизују због тога што мој приговор није први случај моје борбе за правду, и што приговорам а „не припадам академској заједници“ (као да је академска заједница секта). Рећи попу поп, а бобу боб, није ништа „лично, тенденциозно и увредљиво“. Увредљиво је за здраву српску памет да неко ко има титулу професора настоји да дискредитује савесног грађанин зато што користи правно дозвољено средство подношења приговора. То је оно што вређа – здраву српску памет.

У прилогу: 3 документа

Крагујевац, 19. март 2024.

Надежда Павловић
dipl. iuris Надежда Павловић

Крагујевац, Михаила Ивеше бр.1-Б

Белешка са састанка Уредништва часописа *Страни правни живот* од 24. јануара 2024. године

Дана 24. јануара 2024. године одржан је састанак Уредништва часописа *Страни правни живот* на коме су разматрана следећа питања:

1. Мере за побољшање категоризације часописа за 2024. годину

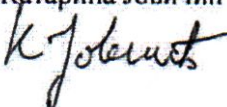
2. Пријава плагијата у чланку *Институт интерпелације у парламентарном праву Француске*, коју је путем електронске поште 10. децембра 2023. године упутила г-ђа Надежда Павловић.

У вези са првом тачком, Уредништво се сагласило да је неопходно даље унапређивати квалитет часописа, и то: подизањем квалитета радова који се објављују, повећањем удела радова на енглеском језику као и даљем унапређењу веб сајта часописа.

У вези са другом тачком, Уредништво је утврдило да је провером на плагијаризам, која се обавља по редовној процедури од стране организације ЦЕОН за све радове пре упућивања на поступак рецензирања, идентификовано укупно 8% подударности са објављеним материјалима доступним на Интернету. Додатно, компетентни рецензенти у својим рецензијама нису указали на плагијаризам (а према смерницама за израду рецензија је указивање на могуће повреде етичких норми један од задатака рецензента). Сагласно наведеном, није утврђено да је наведени рад у супротности са уређивачком политиком часописа у делу који се односи на спречавање плагијаризма. Поред тога, Уредништво је констатовало да су Законом о науци и истраживањима као и Кодексом понашања у научноистраживачком раду, који чине релевантни правни оквир за разматрање овог питања, предвиђене могућности да подносиатељка пријаве плагијата покрене одговарајуће поступке пред надлежним органима.

У Београду, 24.01.2024. године

Главни и одговорни уредник часописа *Страни правни живот*

др Катарина Јовичић

Република Србија
МИНИСТАРСТВО НАУКЕ,
ТЕХНОЛОШКОГ РАЗВОЈА И ИНОВАЦИЈА
Број: 000777652 2024 13440 004 000 041 001
Датум: 02.03.2024. године
Београд
Немањина 22-26

Надежда Павловић
nadezda6756@gmail.com

Крагујевац 34000
Михаила Ивеше 1 - П/22

Предмет: одговор на Ваш захтев за приступ информацијама од јавног значаја

Дана 27.02.2024. године обратили сте се путем електронске поште Министарству науке, технолошког развоја и иновација, са захтевом за приступ информацијама од јавног значаја у којем наводите:

„На основу члана 15. ст. 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја ("Службени гласник РС", бројеви 120/2004, 54/2007, 104/2009, 36/2010 и 105/21), од горе наведеног органа захтевам:

обавештење да ли поседујете тражену информацију,
увид у документ који садржи тражену информацију,
копију документа који садржи тражену информацију;

Копију документа, односно копије докумената који садрже тражену информацију захтевам да ми доставите:

редовном поштом
електронском поштом
факсом
на други начин.

Овај захтев се односи на следеће информације:

1. Копија Записника, Матичног научног одбора за право, економију и политичке науке, са образложењем и навођењем разлога зашто је Зборник Преиспитивање класичних и уставноправних схватања у условима савремене државе и политике, Института за упоредно право, 2021. ISBN 978-86-80186-76-4, категоризован као М14, противно Правилнику о поступку, начину вредновања и квантитативном истраживању научноистраживачких резултата, јер највећи број чланака објављених у Зборнику не задовољава критеријуме у погледу потребног броја страница и потребног броја аутоцитата.

2. Потврда Матичног научног одбора за право, економију и политичке науке, којом је чланак Јелене Вучковић „Уставни легитимитет и рационалност уставних промена“, објављен у зборнику Преиспитивање класичних и уставноправних схватања у условима савремене државе и политике, иако нема ниједан аутоцитат, и потребан број страница, категоризованих као М14.

3. Потврда Матичног научног одбора за право, економију и политичке науке, којом је 4-твором коауторски чланак А.Мојасевић, Д.Вучетић, Ј.Вучковић, С.Стефановић, Behavioral Approach to the COVID-19 Vaccination Policy: An Empirical Study in Serbia, 2022, vol.14, No. Sustainability, бодован (имајући у виду да „са пуним бројем поена признаће се „оригинални научни радови у области друштвених и хуманистичких наука који имају највише 3 коаутора). (Потврда је издата коаутору Ј. Вучковић за потребе избора у звање редовног професора).

У вези Вашег захтева за приступ информацијама од јавног значаја, овим путем Вам достављамо тражене информације:

-Матични научни одбор за право, економију и политичке науке (даље: Матични одбор) је на основу мишљења известиоца и одредби Правилника о стицању истраживачких и научних звања („Службени гласник РС“, 159/20) категоризовао зборник Института за упоредно право „Преиспитивање класичних и уставноправних схватања у условима савремене државе и политике“ као зборник међународног значаја. Рад Јелене Вучковић није посебно категоризован, већ је категорија додељена зборнику, те тиме не поседујемо одлуку коју бисмо доставили за посебно наведен рад. У прилогу достављамо копију записника са седнице Матичног одбора одржане 21. марта 2023. године и Мишљење известиоца о зборнику од 19. марта 2023. године.

-Чланак који има четири коаутора није бодован са пуним бројем поена, већ је у мишљењу Матичног одбора објашњено да часопис задржава категорију коју има, а да се за теоријски рад који има више од три коаутора примењује формула о нормирању бодова у складу са одредбама Правилника о стицању истраживачких и научних звања („Службени гласник РС“, 159/2020). У прилогу достављамо тумачење Матичног одбора од 28. новембра 2023. године.

Прилог: као у тексту.

С поштовањем,

Лице овлашћено за поступање по захтеву за слободан приступ информацијама од јавног значаја у Министарству науке, технолошког развоја и иновација

Јован Стојић

Доставити (по ЗУП-у):

- наслову и
- архиви

**МИНИСТАРСТВО НАУКЕ, ТЕХНОЛОШКОГ РАЗВОЈА И ИНОВАЦИЈА
РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ**

Матични научни одбор за право, економију и политичке науке, Београд

На састанку Матичног научног одбора за право, економију и политичке науке одређена сам за известиоца о захтеву Института за упоредно право из Београда да се категорише публикација под називом *Преиспитивање класичних и уставноправних схватања у условима савремене државе и политике*, коју је уредио др Мирослав Ђорђевић, као категорија М14.

На основу оствареног увида у публикацију подносим следећи:

ИЗВЕШТАЈ

Публикација под називом *Преиспитивање класичних и уставноправних схватања у условима савремене државе и политике* објављена је 2021. године у издању Института за упоредно право из Београда садржи двадесетшест научних радова, од којих су два рада на италијанском језику, шест радова на енглеском и осамнаест радова на српском језику.

Прегледом и анализом садржаја утврђено је следеће:

Од укупно двадесетшест радова десет су радови иностраних аутора и више од трећине радова аутори су изван једне (исте) научноистраживачке организације.

Рецензију радова извршила су три домаћа рецензента, један из Италије и један из Мађарске. Четири рецензента су у највишем научном звању, један је у звању научног сарадника.

Тематски зборник има једног уредника из Србије.

Осим аутора из Србије, публиковани су и радови аутора из осам различитих земаља.

Тематски зборник је усклађен са међународним токовима науке, даје системски приступ уставноправној науци тематском обрадом четири различита приступа: интернационализација и перспективе развоја уставног права; изградња уставног идентитета и улога уставног судства; преиспитивање поделе власти и преображај људских права у XXI веку. Посебан допринос ове монографије огледа се у томе што је објединила теоријски аспект који су приредили угледни професори из 8 различитих земаља и практична искуства која су презентовали судије и председници уставних судова као и чланови Венецијанске комисије. Анализом садржаја радова, чији су аутори у научном или наставном звању, утврђено је да радови поседују задовољавајући степен научне компетентности.

Код појединих радова нису задовољени квантитативни услови (број страна радова) и минимум тражених аутоцитата, док је код радова чији аутори нису у научном или наставном звању, утврђено да четири рада испуњавају све тражене критеријуме.

МИШЉЕЊЕ

У складу са Правилником о стицању истраживачких и научних звања ("Сл. гласник РС", бр. 159/20), предлажем да се овој публикацији (зборнику радова) додели категорија М14, односно радовима који испуњавају све услове из Правилника о стицању научних звања ("Службени гласник РС", број 159 од 30. децембра 2020) категорија М14, а радовима који не испуњавају услове у погледу броја аутоцитата категорија М45.

Београд, 19. март 2023. године

Известилац

Проф. др Весна Балтезаревих